

Pestszentimrei

Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
IX. évfolyam 4. szám (77.) - 2012. május

Jézus mennybemenetele

Jézus maga mondta, hogy a rókáknak vackuk van, az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs fejét hová lehajtania. (Mt 8,20) Jézus akkor hazament? Itt lent nem volt otthon? Hajléktalan az emberek között? Jézus mennybemenetele mindig egy kicsit rejtély. A Szentírás egyértelműen beszámol róla. Hitünkben valljuk, hogy föltámadása után 40 napon át ismételt megjelent tanítványai körében, majd visszatért Atyjához a mennybe. Akkor járunk jó nyomon, ha ebben a bibliai képben nem a mennybe **FÖL**menetelt, hanem a dicsőségbe **BE**menetelt látjuk, nem **EL**menetelt, hanem **ÁT**menetelt egy új jelenlétké. Hiszen „Veletek vagyok mindennap a világ végezetéig”! A mai ünnep történetileg a Pünkösöd későbbi édesgyermeké. Jézus egyszer csak nem jelent meg többé, de húsvét után ötven napra - a Tóra adásának ünnepén! -

Jézus és az Atya Lelke valami ellenállhatatlan tüzes jelenlétké áradt ki rájuk. Íme, az új Törvény, amely nem kötáblákra íratott, hanem az élő szív lapjaira, Szent Pál szerint. Jézus nem volt hajléktalan ezen a világon, hogy hazatérjen, hiszen „az ég a trónusom, a föld lábam zsámolya” (Iz 66,1), de a bűnbe esett ember bizony kicsit az. Pilinszky szerint „az élet nem latinóra, hanem a tékozló fiú története”. Az elveszetté, aki végül hazatalál. Ezért mondja szépen a mise könyörgése: „Hadd vigadjunk gyermeki örömmel, mert Fiaid mennybemenetele a mi fölemelkedésünk.

Ahová ugyanis a Fő eljutott dicsőségben, oda van meghíva az egész Test, reménységben.” Ezért ez az ünnep fölindítja bennünk a HONVÁGY-at az örök haza után, az Atya háza után, ahová egyszer hazatalálunk.

Márton atya

Bűn nélkül, tisztán

1. rész: Alázat

Nem katolikusként ez volt az első, katolikus templomban töltött húsvéti élményem. Mindhárom nap követtem a Húsvéti történetet: Jézus utolsó vacsorájának, elfogatásának, perének, halálának és feltámadásának eseményeit. Nagycsütörtök este mély hatást gyakorolt rám az a jézusi, lehajló alázat, ahogyan Márton atya mutatta be számunkra a lábmosással

Jézus értünk végzett büntörlő szolgálatát. Korunknak is a meghajló alázat hiánya a baja... Még keresztények közt is fel-feltűnik a "Ki a nagyobb?" - kérdés. Olyan nehéz a léleknek elfogadnia, hogy más is ér legalább annyit, ha nem többet, mint ő. Ma vajon egy nagyobb társaságban melyikünk állna fel egy mindenki által lenézett munkát felvállalni, és elvégezni, pl. cipőt, lábat mosni? Pedig Pál apostoltól azt a tanácsot kapjuk: "Egymást különbnek tartjátok magatoknál!" Mindenki van ugyanis értékes tulajdonságok, amiket fel kell fedeznünk bennük, olyanok, amik belőlünk hiányoznak, de bennük értékelendő ajándékok Istentől. Sokszor én sem tettem meg kisebb vagy nagyobb dolgokat, amelyeket pedig megtehettem volna... Pl. egyszer a buszmegállóban a buszra

nagy, piszkos szatyrokkal kapaszkodott föl egy idős asszony annál az ajtónál, amelyikhez én ültem legközelebb, de annyira mocskos volt az a szatyor és annyira elhanyagolt ruházatú volt a néni, hogy emiatt meg sem akartam érinteni csomagját. Lelkemben elutasítottam ezt a hozzám méltatlannak érzett szolgálót, mivel én tisztább és elegánsabb ruhában ültem a helyemen. Csöndesen vártam én is, hogy segítsen más. A néni csak küszködött, de mindig visszacsúszott. A buszvezető megjegyezte: "Senki nem segít?" Végül ő segítette föl a nénit. Rossz emlékként maradt meg bennem ez az elmulasztott szolgálat. Még régebben egyik idős rokonomat látogattam meg, aki korábban agyvérzést kapott. Amikor megérkeztem, egyedül üldögélt a kertben, mialatt lánya a konyhában készítette az ebédet. Tébláboltam a házban, vártam, hogy elkészüljön az ebéd, amikor megkért nagynéném, hogy vágjam le apukája körmét, ami vastag, nagyra nőtt, piszkos köröm volt. Húsz éves lehettem, fiatalságom, s a szépség szeretete közepette, és ez állapotomban távol állt tőlem a gondolat, hogy az idős rokon körmeit levágjam. Ma már érzem, mindkét esetben alázatosabbnak, jobb indulatúnak kellett volna lennem... Felismerem azt az igazságot, hogy a jó cselekedetek által tudunk épülni, lélekben fejlődni... Egyáltalán szoktunk-e, tudunk-e figyelni egymásra, vagy csak magunkra, elismertségünkre koncentrálnak, és minden elé, mindenki fölé magunkat helyezük? Ez alatt arra gondolok, hogy a hozzánk legközelebb állók vágyaival, szükségleteivel tisztában vagyunk-e? Ismerjük, hogy hányas számú inget, mekkora cipőt, zoknit kell vennünk férjünknek, apánknak, amikor ünnep közeleg? Milyen márkájú arcszeszt használ? Vagy

csak a magunk szükségleteinek kielégítésére törekszünk? A lábmosás története azt juttatja eszembe, hogy a tanítványok is egymás fölé emelték lélekben magukat. Pedig Jézus a legalantasabb szolgálatot is elvégezte értünk. A lábmosás szolgálatáról nekem azt tanítja az Ige, hogy a keresztségben való teljes megtisztulás után, a bűnbeesett emberi természet folytán az életút során ránk/lábainkra tapadt szennyet Krisztus távolítja el, lábaink lemosásával.

2. rész: Kereszt leleplezése, kereszt-hódolat

Megérintett az a mély áhítat, ahogyan a keresztre feszített Úr Jézus Krisztus előtt a közösség kifejezte tiszteletteljes, hódoló alázatát. Az alázat nekünk embereknek nem természetes tulajdonságunk, így nem is lennénk rá képesek, ha kegyelemből nem kapnánk ajándékul, vagy az élet kemény tanítása alatt nem értenénk meg a feltámadt Krisztus hatalmának való önkéntes alárendeltségünket.

Márton atya a szertartás kezdetén teljes leborulásával példát mutatott a gyülekezetnek a Jézus iránti szeretetre, életünk és a mennyei Atya akarata elfogadására.

Ezzel bennünket is ráhangolt Krisztus feltámadásának méltó megünneplésére. Nehezen fejezzük ki a lelkünkben égő, pislákoló hitet, különösen mások előtt. A szent kereszt előtti tiszteletadás mindenkinél másként mutatkozott. Megfigyeltem, hogy volt, aki őszintén, teljes átadással hajlott meg a kereszt előtt. Mások lazán, könnyedén hajtottak fejet, ismét mások nehezebben tudták kifejezni érzéseiket. Anyukám, mint nem meggyőződéses hívő asszony nem mert kimmenni. Végül láttam, hogy valaki kifele menet maga előtt szégyellősen elmosolyodott. Mindnyájunkkal ellentétben, akik csak egymás külső vonásait látjuk, Jézus nemcsak arcvonásainkat látta, hanem a szívünkbe lát... *Tóth Etelka*

Urnatemető

Templomunk melletti Urnatemetőnkben eddig el nem évülő, azaz örökmegváltásos urnafülkéket lehetett váltani. Bíboros főpásztorunk úgy rendelkezett 2012 márciusában, hogy az egyházi urnatemetőkben az örökmegváltású sírhegyek további lehetőségét meg kell szüntetni. Ennek indoka az, hogy a betelő urnatemetők fenntartása ne jelentsen aránytalan terhet az egyházközség későbbi nemzedéke számára, másrészt a társadalom temetkezési szokásai is jelentősen átalakultak. Természetesen a már megkötött szerződéseket ez a változás nem érinti. Ezért hirdetjük, hogy most még – rövid átmeneti időre – lehetőség van urnatemetőnkben el nem évülő urnahelyek megváltására, de a későbbiekben, (terveink szerint) július 1-től csak 25 évre lesz lehetséges. Aki tehát szeretne szerződést kötni urnahelyek megváltására, mihamarabb tegye meg a plébániai irodán.

Templomtető felújítás nyáron!

Először a plébániai Hírlevél 2010 májusi és júniusi számában adtunk hírt arról, hogy a kerületi önkormányzat konzorciumi partnereként EU-s pályázatot nyújtottunk be a templomtető teljes rekonstrukciójára. A „Pestszentimre Városközpont Megújítása” projekt keretében sorra kerülő közel 41 millió Ft keretösszegű építkezés küszöbön áll. A 2011. december 23-án aláírt támogatási szerződés március 23-án hatályba lépett. Jelenleg a kivitelezői pályáztatás történik. Egyházközségünk életét a közeljövőben alapjaiban érinti az építkezés, mert a - tervek szerint június közepén induló - építkezés idejére a templomot teljesen be kell zárni 1 - 1½ hónapra. A vasárnapi szentmisék megtartásának lehetőségéről most folynak az egyeztetések. Az építkezésről a következő Hírlevélben részletesen fogunk beszélni.

Márianosztrai Zarándoklat 2012

Plébániánkról 12-en vettünk részt a 33. Márianosztrai Ifjúsági Zarándoklaton, április 28-30. három napján. Az idei gondolatkör a „gyógyulás” volt, mottója pedig: „Hited meggyógyít!” A zarándoklat beharangozó leveléből idézünk: „Akarsz-e meggyógyulni?” - kérdezi Jézus többször is az evangéliumokban. „NEM!” Egy ilyen válasz minden bizonnyal meghökkentene. **Egészséges ember szeretne meggyógyulni!** És ebben a látszólagos nyelvi önellentmondásban benne rejlik valami nagyon fontos felismerés: *Egyszerre lehetünk egészségesek és szorulunk rá a gyógyulásra. Van vágyunk egy teljes életről, és él bennünk a hit, hogy a betegség felülmúlható. A természetben az állatok között azt látjuk, hogy a beteg állat legtöbbször beletö-*

*rődik sorsába, és menthetetlenül elpusztul. Az ember ebbe nem törődik bele! A végső rendeltetésünk a boldog állapot...
Diagnózis: Rájössz, hogy nem csak a betegek és a világ nyomorúsága vesz körül téged. Rejtve vagy nyíltan hordozod családod és társadalmunk lelki zavarait. Szeretlenségeid is megannyi seb a lelkeden. Terápia: Gyógyulni jó! És ez nem csak a kórházak lehangoló világában történhet, hanem a Pilis és a Börzsöny hegyei között, az erdők és patakok gyógyító csendjében, egy zarándokút stramm menetében. Felismerjük, hogy az emberi irgalmasság is sokat tehet humanitárius ügyekért, de igazából Jézus az, aki gyógyít! Tőle várd „egész”-ségedet, aki Isten Fiaként lép hozzád, és így szól hozzád: „Fiam! Bocsnatot nyertek bűneid!” Majd kicsit később ezt is hozzáteszi: „Kelj fel, vedd ágyadat, és járj!” (Mk 2, 5-11) Ha úgy tetszik - kicsit humorosan mondva -, komolyan vesszük Jézus szavait, és három napra hátunkra vesszük ágyunkat, sátrunkat, és útnak indulunk a hegyek közé! Gyógyulni!”*

A zarándoklat túrazsákkal, háromnapos ruhával, étellel és lelki erővel indult. Dél előtt a lélekkel foglalkoztunk, és a pihenőknél feladatok vártak ránk, délután pedig a testünkre fordítottuk a figyelmet. Csobánka-Szentkútnál megebé-

deltünk. Addigra már nagyon meleg lett az idő. Fáradtan érkeztünk Pilisszentlászló alá a táborba, ahol az első éjszakát töltöttük. Másnap reggel elég hideg időre ébredtünk a völgyben, erőt gyűjtöttünk, és elindultunk. A Nagy-réti szusszanás után meg sem álltunk a Visegrádi kompig. Nagymarosra érve alig vártuk, hogy letelepedjünk az árnyékba hűsölni. A plébániakerti ebéd után energiával telve indultunk tovább, amire szükség is volt, mert csak most jött a neheze. Elindultunk a meredek hegyoldalon, és azt hittem, hogy soha nem érünk fel. Mire a Törökmezői táborhelyre értünk és felállítottuk a sátrakat, eröm a végéhez közeledett. Vacsorára paprikás krumplit kaptunk, és a hatalmas tábortűz mellett sokat énekeltünk. Harmadik nap már nehezen keltem, reggeli zsoltó után elindultunk Márianosztrára, ahol a Kegyetemplomban szentmisén vettünk részt. Hittel és rengeteg élménnyel gazdagodva, és egy emlékkendővel érkeztem haza fáradtan az első zárandoklatomról.

Varga Viki 7. o.

Felsős minitábor (április 13-15.)

Az idei első felsős minitáborba nagyon kevesen jöttek el, 20-an voltunk, de azért Márton atya és mi is pozitívan látva úgy gondoltuk: így is jól fog sikerülni! Nagy öröm volt, hogy új társak jöttek, remélem, nem utoljára! Szokolyán, egy református parókián szálltunk meg. A ciszterci szüzek kolostorának látogatása és a kirándulás jóvoltából tartalmasan telt a szombati nap. Az esti játék, amit Czibulyás Fruzszi és Mervay Panka vezetett, csak feltette a koronát a napra. Nagyon tetszett. Szentmisében, közös imában most is volt részünk, ez mindig sokkal összébb hozza a társasá-

got. Remélem mindenkiben mély nyomokat hagynak a minitáborok, főleg az újakban! Általuk most az is sikerült, hogy új kapcsolatokat tudunk létrehozni.

Szekulesz Péter 7.o.

Nyugdíjas kirándulás

Borongós reggelen indult útnak egy lelkes nyugdíjas csapat kirándulni április 21-én, Márton atya vezetésével. A különbusz 47 fővel megtelt. Laci, a buszvezetőnk már úgy ismer bennünket, mint a családját. Nagyon jó lett a közösség. Mindenkivel lehetett beszélgetni, hiszen egy közösségből voltunk. Induláskor rózsafüzérrel köszöntöttük a Szűzanyát, majd megérkeztünk Pálosszentkútra, egy régi kegyhelyre, ahol Márton atya mutatta be a szentmisét. Utána indultunk Ópusztaszerre. Először Feszty Árpád körképét tekintettük meg a magyarok bejövételéről a Kárpát medencébe. Lenyűgöző a látvány. Sokan először jártak ezen a helyen. Végig sétáltunk a Nemzeti Történelmi Emlékparkon. Sokat beszélgettünk, nevettünk együtt, többen ráismertünk a régi parasztházakban saját emlékeinkre, a földes szobákra, a szentképes hálószobára, bölcsőre, régi konyhai eszközökre, amik között én is felnőttem. Akik nehezebben mozogtak, azokat idegenvezetéssel, elektromos kisonnattal vitték körbe a parkban. Nagyon szép időnk volt, a reggeli borús idő után

végig sütött a nap. Hazafelé hálából elimádkoztuk a Szűzanyának a dicsőséges rózsafüzért. Békésen, szeretetben telt el a napunk. Istennek dicsőség, a Szűzanyának hála és köszönet.

Pappné Erzsike

Június 3-án, vasárnap 10 órakor tartjuk a **hittanos tanévzáró Te Deum szentmisét**, és utána délben a plébániái közös bográcsonos ebédet, az **egyházközségi pikniket**.

Mindenit szeretettel hívunk!

Alsós minitábor (Május 4-6.)

Pénteken örömmel meséltem a barátainknak, hogy táborba fogok menni a hétvégén. Az iskola után gyorsan becsomagoltunk. A templomkertben volt a gyülekező. Izgatottan vártuk a buszt, jót játszhattunk az érkezéséig. Én az úton UNO-t játszottam, így gyorsan eltelt az idő. Este értünk Pilismarótra. Tavaly ősszel is itt táboroztunk, ismerős volt minden. Kicsomagoltunk, vacsoráztunk, majd Márton atya misét mondott. Mise után a vezetők meséire hamar elaludtunk. Másnap reggeli tornával kezdtünk. A délelőtti foglalkozásokon Anyák napjára készítettünk meglepetést. Templomunk üvegablakáról rajzot színeztünk.

Még levelet is írt mindenki az anyukájának, hogy miért szeretjük Őket olyan nagyon. Ebéd után áthajóztunk a Dunán.

Hegyet másztunk, felmentünk a Remete-barlanghoz. Estünk-keltünk, csúszkáltunk, kicsit nehéz volt. Azután kagylót gyűjtöttünk a parton, fagyit ettünk, közben lassan hazaértünk a táborba. Vacsora után játszottunk, majd Andris meséjét hallgattuk.

Köszönöm Istenem, hogy együtt lehettem azokkal, akikkel most nemsokára első gyónásunk lesz. Jó volt a sok közös játék, a mesék, a kirándulás, de azért vasárnap délben boldogan indultunk haza.

Bakó Eszter 3.b.

Három gyermek megkeresztelése

Április 22-én három kislányt kereszteltek a Plébánián, mindannyian 9 évesek, harmadikosak, első áldozásra készülnek. Édua anyukájaként szeretném megosztani, mit jelentett számunkra a keresztelés.

Éduát megkérdeztem, a számára miért volt fontos a keresztelő, hogy felvegye a keresztséget. Azt mondta: „Végre befogadtak, nem vagyok különc.” Megkérdeztem, hogy hol éreztették vele mások, hogy különc lenne? Azt mondta, sehol, de ő így érezte magában, mert a családon belül és az osztálytársai között csak ő nem volt megkeresztelve. Elámultam, de elgondolkodtam, és beláttam, hogy igaza van. És rájöttem, hogy azt szeretném, ha a keresztelés a családuk számára is ezt jelentené – nem vagyunk mi sem egyedül. Sokáig halogattuk valóban a keresztelőt, talán túl sokáig is. Együttes akaratunk volt születésétől fogva, hogy Édua meg legyen keresztelve, de valami sajnos mindig közbejött. Az, hogy örömmel és tudatosan élte meg kislányunk a keresztség felvételét, bár nem igazolta sorozatos kudarcunkat, de elfogadhatóbbá tette számunkra. Már látom, hogy min-

den utunk ide vezetett, onnan kezdve, amikor három évesen kijelentette a Szent László Katolikus Családovi nyílt napján, hogy oda szeretne járni, amikor a Szent Lőrinc Iskolába jelentkeztünk, és amikor éppen emiatt elsős korában ide jöttünk egyszer misére. Őszi vasárnapi gitáros mise volt, és csak Édua néhány osztálytársát ismertük. Márton atya őszinte szeretettel fogadott minket. Részt vettünk azóta piknikeken is, és Édua élményekkel gazdagon jön haza a minitáborokból. Ezért is volt különös jelentősége számunkra, hogy Márton atya keresztelte meg a kislányunkat, itt, a plébánia közössége előtt, egy gyönyörű, emlékezetes szertartás keretében. Nagy meglepetés és egyben nagy öröm volt számunkra, hogy Édua két hittanos társával együtt vehette fel a keresztséget, és hogy a hittanos csoportja támogatta őket végig. Itt szeretnénk megköszönni Szekulesz Juditnak, hogy a hittan örömteli és kedves esemény a gyerekeknek.

Novoszáth Ági

Vasárnapi szentmisében kereszteltük meg *Benkő Veronikát, Novoszáth Éduát és Sztari Dorkát*. A szertartás keretében már őket kérdeztük, nem szüleiket, és arra a kérdésre, hogy miért szeretnék megkeresztelkedni, a következő válaszokat adták:

Azért szeretnék megkeresztelkedni, hogy Istenhez közelebb juthassak, és hogy örökkön örökké vele élhessek. Veronika

Én azért szeretnék megkeresztelkedni, hogy erősebb legyek a hitem.

Dorka

Azért, hogy közelebb kerüljek Istenhez, és hogy befogadjon az Egyház. Édua

A szentmisében 3. osztályos hittanos társaik is énekeltek egy éneket, és a könyörgésekben értük imádkoztak:

Boróka imája: Kérlek Istenem, segítsd meg Éduát, hogy tartsa meg parancsait!

Luca imája: Mennyei Atyám, kérlek, segítsd Verát, hogy minden nap barátságban legyen veled!

Piri imája: Kérlek Istenem, hogy Dóri, Édua és Vera életük végén eljussanak a mennyek országába, és add, hogy addig se térjenek le a helyes útról!

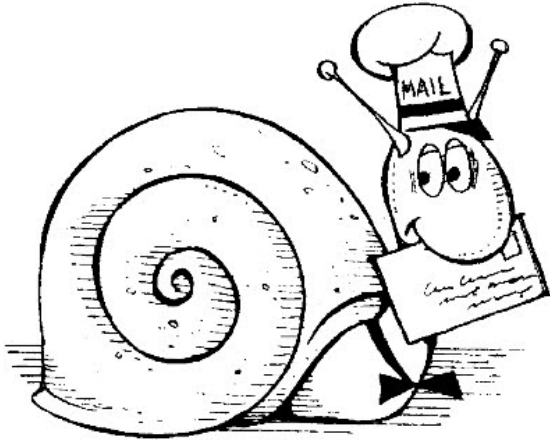
Új plébániai levelezési lista!

Már régóta gondolkodunk egy olyan plébániai levelezési lista beindításán, ami a legszélesebb körben öleli fel azokat a családokat, felnőtteket, ifjakat, akik a Pestszentimrei Katolikus Plébániához közelebbről (vagy kicsit távolabbról) kötődnek, tartoznak. Persze a közösségi életünk már sok éve megszülte a szükséges szűkebb körű levlistákat, de azok nagyon sokakhoz nem jutnak el. A most létrejött plébániai levlistának elsősorban nem a két- vagy sokirányú párbeszéd megosztás lenne a célja, mert ahhoz túl sokan vannak a listán, és szeretnénk elkerülni a túlzott levélforgalom generálását. Hanem azoknak a közérdekű és plébániai közösségünket érintő híreknek, hirdetéseknek a megosztása a célja, amik jó, ha sokakhoz eljutnak. A lista moderált. Ezért amit közzétenni szándékoznak a listán, azt az alább megadott címre küldhetitek, de a moderátor döntésétől függ, hogy továbbítja-e a listára. Ez minden esetben megtörténik, ha valóban a lista céljaihoz kapcsolódik. Az ő döntését kérem, hogy fogadjátok el. Minden

további szempontot (leiratkozás stb.) az első megkapott levélből megtudtok.

Jelentkezni és levelet írni a listára a plebania@psztimre.hu címen lehet.

- plébános -

Plébániánk honlapcíme:
www.pestszentimre.plebania.hu

Urnatemető

Urnatemetőnkben urnahelyeket lehet megváltani. Az urnafülkék megváltási árai:

Férőhely (urna/urnafülke)	Ár (Ft, ÁFÁ-val)
1	165.000.-
2	270.000.-
3	330.000.-
4	420.000.-
5-8	100.000.- /urna

Plébániánk bankszámlaszáma:
Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
10103881-45238100-01000004

Hirdetések

A Nyugdíjas Klubot minden második hétfőn délután 3-tól 5-ig tartjuk az év páros heteiben, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre.

Plébániánk **felnőtt énekkara**, a Szent Imre kórus csütörtök este 1/2 8-kor tartja próbáit a Cserkészházban. Várja az új kórustagokat!

Néri Szent Fülöp nevét viselő **gitáros ifjúsági énekkarunk** várja a régi és új énekkarosokat. A próbák időpontja szerda este 7 és vasárnap reggel 9. Az énekkar honlapja:

www.nerifulopkorus.atw.hu

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap és főünnepeken:

De. 8 és 10 óraker és este 6 óraker.

Hétköznapi: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 óraker, pénteken este 6 óraker.

Pénteken az esti szentmise után egy óras **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 8-ig).

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmálkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu). *Felelős kiadó:* Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczk@freemail.hu.

Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu